

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 20:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvilke stramninger forbereder regeringen i udlændingelovgivningen?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) og Knud Lind (FP).
(Forespørgslen anmeldt 20/2 90. Fremme af forespørgslen vedtaget 23/2 90).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet står ikke alene i ønsket om at høre, hvad regeringen vil gøre for at få strammet op på den temmelig uforståelige, slappe udlændingelov, vi har herhjemme. En stor del af den danske befolkning, ja hele 64 pct., ønskede ifølge en meningsmåling for nylig at begrænse antallet.

I modsætning til i regeringen er der i befolkningen klare signaler, men måske kan denne debat give nye klare signaler fra regeringens side til spørgsmålet. Debatten vil vise det.

Besvarelse

Justitsministeren (Engell):

Udlændingeloven blev vedtaget af et bredt flertal i Folketinget den 8. juni 1983 med ikrafttræden den 1. oktober 1983.

Der var – kan man vist godt sige uden at overdrive – tale om en endog særdeles liberal lovgivning vurderet i forhold til landene omkring os. Ikke mindst retsstillingen for flygtninge

blev væsentligt forbedret. Dels fik flygtninge med Danmark som første asyl land et egentligt retskrav på asyl, dels blev der indført en række retssikkerhedsgarantier i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om asyl. Enhver udlænding, der ved grænsen ansøgte om asyl, fik således krav på at komme ind i Danmark og fik desuden ret til at opholde sig her, mens ansøgningen blev behandlet.

Herudover blev lovens afgrænsning af flygtningebegrebet betydelig mere vidtgående, end Danmarks forpligtelser ifølge FN's flygtningekonvention tilsiger. Loven gav, og det gør den fortsat, såvel konventionsflygtninge som såkaldte de facto-flygtninge et egentligt retskrav på opholdstilladelse her i landet.

Det er ubestridt, at der var tale om en meget liberal lovgivning, og der er ingen tvivl om, at vedtagelsen skete i tillid til, at også andre lande ville yde en indsats og påtage sig deres del af forpligtelserne til at modtage flygtninge.

Udviklingen viste imidlertid, at denne forudsætning ikke holdt stik, og at Danmark på det tidspunkt i højere grad end de fleste andre lande kom til at bære byrderne i vores del af verden. Denne situation har heldigvis udjævnet sig i dag, idet også de andre vesteuropæiske lande modtager et stort antal spontane flygtninge.

Vedtagelsen af udlændingeloven medførte en klar stigning i antallet af indrejste asylansøgere. Mens tallet i 1983 havde ligget på 332, steg det i 1984 til over 4.000, og denne stigning fortsatte i 1985 til næsten 8.700.

Denne udvikling medførte en sådan administrativ belastning, at udlændingeloven blev ændret to gange i 1985, navnlig med henblik på at lette sagspresset i Flygtningenævnet. Den stigende tendens fortsatte imidlertid, og i efteråret 1986 kunne der konstateres en nærmest eksplosiv tilstrømning af asylansøgere. Der indrejste således i en periode mere end 500 asylansøgere pr. uge.

Udviklingen løb ganske enkelt så hurtigt, at det ikke var muligt på en rimelig og forsvarlig måde at sikre, at vi kun tog imod de egentlige flygtninge, der var kommet her til landet på grund af forfølgelse i hjemlandet. Det var derfor bydende nødvendigt med endnu en lovændring, hvis vi fortsat skulle kunne modtage og behandle asylansøgerne på en rimelig og human måde.